

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

en mede ten behoeve van
hun minderjarige kinderen,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/43573 en 06/43575 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
19 maart 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 19 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 14 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 19 maart 2007, verzonden op 20 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

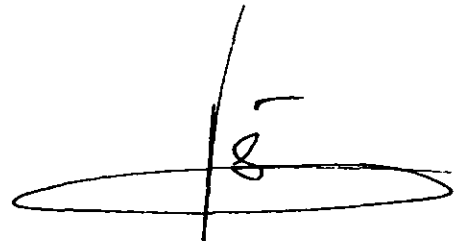
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 juni 2007

361

Verzonden: **27 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 06/43573; AWB 06/43575

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 19 maart 2007

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
eiser,

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
eiseres,
gezamenlijk: eisers,
gemachtigde mr. A.C.J. Letmaath,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E.J. ten Berg.

Procesverloop

Op 10 februari 2006 hebben eisers aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: beschikking conform Minister dan wel gezinshereniging bij echtgenoot of ouder(s) ingediend.

Bij afzonderlijke besluiten van 19 april 2006 heeft verweerder deze aanvragen afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Daarbij heeft verweerder aan eisers medegedeeld dat een tijdig ingediend bezwaarschrift de werking van de besluiten niet opschort.

Tegen dit besluit hebben eisers op 27 april 2006 bezwaar gemaakt en tevens de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eisers achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het bezwaar. Het verzoek is geregistreerd onder de nummers AWB 06/20773 en AWB 06/20774.

AWB 06/43573; AWB 06/43575

2

Bij afzonderlijke besluiten van 14 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaar van eisers ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder aan eisers medegedeeld dat een tijdig ingediend beroepsschrift de werking van de besluiten niet opschort.

Tegen deze besluiten hebben eisers bij brief van 6 september 2006 beroep ingesteld. Dit beroep betreft mede de vier minderjarige kinderen van eisers. De gronden van beroep dateren van 10 oktober 2006.

Ingevolge artikel 8:81, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening van 27 april 2006 dat tijdens de bezwaarfase is gedaan gelijkgesteld met een verzoek dat wordt gedaan hangende de beslissing op beroep.

De zaak is behandeld op de zitting van 8 februari 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 14 augustus 2006 in rechte stand kunnen houden. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.
2. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. In artikel 3.4, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) zijn de voornaamste beperkingen genoemd. De voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om voor een verblijfsvergunning onder een bepaalde beperking in aanmerking te komen, zijn nader uitgewerkt in het Vb 2000 en de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).
3. In artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 kan Onze Minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van Onze Minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Wet noodzakelijk is.
4. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.
5. In artikel 17 van de Vw 2000 en in artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 wordt een aantal categorieën vreemdelingen genoemd die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. Daarnaast is in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 bepaald dat verweerder het eerste lid van dit artikel buiten toepassing kan laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenaamde hardheidsclausule).
6. Onbetwist is dat eisers ten tijde van de aanvragen niet in het bezit waren van een geldige mvv. Gesteld noch gebleken is dat eisers behoren tot een categorie vreemdelingen die

AWB 06/43573; AWB 06/43575

3

ingevolge artikel 17 van de Vw 2000 dan wel artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste.

7. Het geschil spitst zich in het onderhavige geval toe op de vraag of het vasthouden van verweerder aan het vereiste mvv-bezit zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Dat verweerder daarbij eveneens heeft getoetst aan artikel 3.4, derde lid van het Vb 2000 acht de rechtbank niet rechtens relevant, omdat deze grond niet aan de afwijzing ten grondslag is gelegd. Daarom zal de rechtbank uitsluitend beoordelen of verweerder in redelijkheid heeft kunnen beslissen eisers geen vrijstelling te verlenen van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid van het Vb 2000.

8. De rechtbank stelt voorop dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat zij zich terughoudend dient op te stellen bij de toetsing aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, waarbij zij aantekent dat de reikwijdte van dit artikellid uiterst beperkt is. Een beroep op de in dit artikellid genoemde onbillijkheid wordt in beginsel slechts in zeer uitzonderlijke en individuele gevallen gehonoreerd.

9. Eisers hebben aangevoerd dat zij reeds lange tijd in Nederland verblijven (eiser sedert 17 december 1997 en eiseres sedert 24 augustus 2000) en dat zij inmiddels zijn ingeburgerd in de Nederlandse samenleving. Zij spreken de Nederlandse taal en hebben Nederlandse vrienden. Twee van de kinderen zijn hier te lande geboren en de andere kinderen zijn op jonge leeftijd naar Nederland gekomen. De kinderen beheersen de Koerdische taal niet of nauwelijks en terugkeer naar Irak zou een grote overgang voor hen betekenen. Eiser geeft verder aan dat hij de pech heeft gehad dat hij niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid en de zogeheten Eenmalige Regeling. Naar de mening van eiser is het niet enkel aan hem te wijten dat hij na het intrekken van de aan hem verleende vvtv niet is teruggekeerd naar Irak. Eisers stellen dat Noord-Irak onveilig is, dat om die reden ook sprake is geweest van een vertrek- en besluitmoratorium, dat het pas zeer recent weer mogelijk is om te vliegen naar Noord-Irak en dat andere routes altijd te gevaarlijk waren. Ter onderbouwing hiervan zijn door eisers stukken van mensenrechtenorganisaties en een notitie van de UNHCR van 1 maart 2004 overgelegd. Ook is voor eisers op sociaal maatschappelijk vlak geen toekomst is weggelegd in Noord-Irak. Derhalve kan volgens eisers niet van hen verlangd worden om terug te keren naar Irak om aldaar een mvv aan te vragen.

10. Verweerder heeft zich blijkens de bestreden besluiten – kort gezegd – op het standpunt gesteld dat toepassing van het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het samenstel van factoren dat door eiser is aangevoerd niet zodanig uitzonderlijk en schrijnend van aard is dat hij buiten het geldende beleid om met gebruikmaking van de in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning.

11. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de door eiser aangevoerde asielgerelateerde argumenten vanwege de strikt gescheiden systematiek in de Vw 2000 met betrekking tot reguliere en asielaanvragen in de onderhavige procedure niet kunnen worden meegenomen.

12. Verder is door verweerder aangegeven dat eiser weliswaar van 8 december 1997 tot 12 oktober 1999 in het bezit geweest van een vvtv, maar dit betreft een verblijfsvergunning die

AWB 06/43573; AWB 06/43575

4

op grond van een categoriaal beschermingsbeleid is verleend en een tijdelijk karakter kent waaraan geen permanent verblijfsrecht kan worden ontleend. Nu de aan eiser verleende vvtv bij besluit van 12 oktober 1999 is ingetrokken, welk besluit inmiddels in rechte onaanastbaar is geworden en zijn asielaanvraag bij besluit van 6 augustus 1998 is afgewezen, welk besluit eveneens inmiddels in rechte onaanastbaar is geworden, heeft eiser er volgens verweerder zelf voor gekozen om na de intrekking van de aan hem verleende vvtv Nederland niet te verlaten. Van deze keuze en de hieruit voortvloeiende situatie waarin eiser momenteel verkeert, zal hij naar de mening van verweerder zelf de consequenties moeten dragen. Door verweerder kan dit niet worden opgevat als een reden voor aanname van schrijnende omstandigheden op grond waarvan eiser alsnog – in afwijking van het geldende beleid –verblijf in Nederland dient te worden toegestaan. Hij kan niet met doorprocederen alsnog een verblijfsstatus verkrijgen vanwege het langdurig verblijf in Nederland of zijn deelname aan de Nederlandse samenleving, aldus verweerder.

13. De omstandigheid dat eiser net niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het driejarenbeleid of de Eenmalige Regeling acht verweerder evenmin een reden om hem buiten het geldende beleid om in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning. Immers, er is geen sprake van een zeer bijzondere individuele situatie nu eiser hierin niet verschilt van vele andere vreemdelingen die eveneens (net) niet hiervoor in aanmerking kwamen.

14. Nu er aldus geen sprake is van zodanig uitzonderlijk schrijnende omstandigheden op grond waarvan eiser alsnog in afwijking van het geldende beleid een verblijfsstatus zou moeten verkrijgen, is er volgens verweerder ook geen reden om eiser hierom vrij te stellen van het mvv-vereiste op grond van de hardheidsclausule.

15. Ook is er naar de mening van verweerder niet gebleken dat eiseres op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. Daartoe acht verweerder redengevend dat op grond van de aangevoerde omstandigheid dat zij als gevolg van haar langdurig verblijf in Nederland zou zijn ingeburgerd evenmin geconcludeerd kan worden dat aan eiseres hierom verblijf in hier te lande dient te worden toegestaan. Immers, ook zij heeft persoonlijke de keuze gemaakt om Nederland niet te verlaten nadat haar asielaanvraag bij in middels rechte onaanastbaar geworden besluit van 13 februari 2001 is afgewezen. Ook eiseres heeft de keuze gemaakt het verblijf in Nederland te continueren. Door verweerder is hierbij betrokken de omstandigheid dat de minderjarige kinderen van eisers enkel Nederlands zouden spreken en gehecht zouden zijn geraakt aan de Nederlandse samenleving. Het is evenwel de keuze van eisers geweest om na de negatieve beslissingen niet terug te keren naar Irak en hun kinderen te laten wennen aan de Nederlandse samenleving. Ook hebben zij er volgens verweerder voor gekozen om hun kinderen geen kennis mee te geven van hun moedertaal. Naar de mening van verweerder komt dit voor eigen rekening en risico van eisers. Derhalve is er in casu geen sprake van een zeer uitzonderlijk individuele geval op grond waarvan door verweerder aanleiding moest worden gezien voor vrijstelling van het mvv-vereiste in het kader van de hardheidsclausule.

16. Ten aanzien van de stelling van eisers dat het vasthouden aan het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard gelet op de slechte veiligheidssituatie in Irak, overweegt verweerder dat hetgeen door hen in dit kader is aangevoerd dient te worden aangemerkt als asielgerelateerde gronden, welke niet kunnen worden meegewogen in de onderhavige reguliere procedure. Mitsdien kunnen de aangevoerde omstandigheid dat het niet enkel aan eisers te wijten is dat zij na hun asielprocedure niet zijn teruggekeerd naar Irak

AWB 06/43573; AWB 06/43575

5

---

en het feit dat sprake is geweest van een besluit- en vertrekmoratorium, gelet op het strikte onderscheid tussen asiel en regulier in de Vw 2000, niet leiden tot vrijstelling van het mvv-vereiste vanwege een onbillijkheid van overwegende aard.

17. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt te kunnen stellen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard zoals bedoeld in het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid vastgehouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv.

18. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

19. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

20. Mitsdien wordt beslist als volgt.

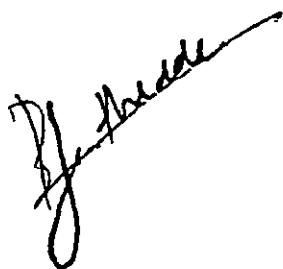
AWB 06/43573; AWB 06/43575

6

Beslissing
De rechtbank,

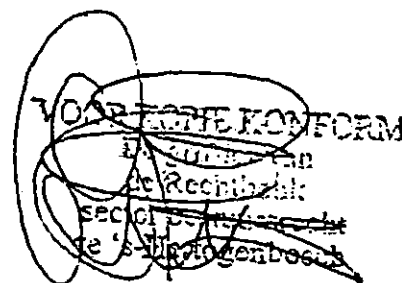
verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als rechter en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier op 19 maart 2007.

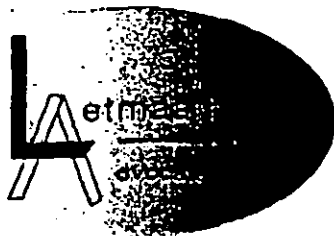
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 20 MAART 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
226g B	16 APR 2007
ZAAKNR. 2007-2661	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

ADVOCATEN

Mr A.C.J. Letmaath

Raad van State
Afd. Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

Uw kenmerk : nvt
Inzake : Dhr.

en echtgenote

Ons kenmerk : /AL0616.1-V010
Justitienummer :
CRVnr. :
Geb. datum : en
Nationaliteit : Iraakse

HOGER BEROEPSCHRIFT in het kader van een regulier-procedure

Uden, 16 april 2007

Geven eerbiedig te kennen:

De heer en mevrouw
geboren op respectievelijk en , tevens
ten behoeve van hun vier minderjarige kinderen, allen met Iraakse
nationaliteit, allen wonende te ' aan de
verder te dezer zake domicilie kiezende aan het adres
markt 27b, 5401 GN te Uden met als correspondentieadres:
Postbus 363, 5400 AJ UDEN, ten kantore van de advocaat en procureur
Mr A.C.J. Letmaath welke te dezer zake door cliënten/appellanten tot
gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij verklaart bepaaldelijk
door cliënten/appellanten te zijn gevolmachtigd. Ondergetekende
verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd dit hoger-
beroepschrift in te dienen door en namens cliënten/appellanten
bovengenoemd.

1

Markt 27b • Postbus 363 • 5400 AJ Uden • T: (0413) 24 82 46 • F: (0413) 24 95 08

Inzake aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald

Appellanten komen hierbij in (hoger) beroep tegen de negatieve uitspraak van de Rechtbank (Den Haag maar nevenzittinghoudende te) 's-Hertogenbosch d.d. 19-03-2007, verzenddatum 20-03-2007.

Bijgaand gelieve U een afschrift van deze uitspraak aan te treffen:
PRODUCTIE 1.

Het betreft een uitspraak in beroep op de negatieve beschikking(en) van de IND d.d. 14-08-2006

Appellanten doen U dit hoger-beroepschrift tijdig toekomen.

De gronden/grievens van dit hoger-beroepschrift zijn de volgende:

Grief 1: De Rechtbank overweegt in overwegingen 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 en 17 op pagina 3, 4 en 5 het navolgende, citaat: Eisers hebben aangevoerd dat zij reeds lange tijd in Nederland verblijven (eiser sedert 17 december 1997 en eisers sedert 24 augustus 2000) en dat zij inmiddels zijn ingeburgerd in de Nederlandse samenleving. Zij spreken de Nederlandse taal en hebben Nederlandse vrienden. Twee van de kinderen zijn hier te lande geboren en de andere kinderen zijn op jonge leeftijd naar Nederland gekomen. De kinderen beheersen de Koerdische taal niet of nauwelijks en terugkeer naar Irak zou een grote overgang voor hen betekenen. Eiser geeft verder aan dat hij de pech heeft gehad dat hij net niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid en de zogeheten Eenmalige Regeling. Naar de mening van eiser is het niet enkel aan hem te wijten dat hij na het intrekken van de aan hem verleende vvtv niet is teruggekeerd naar Irak. Eisers stellen dat Noord-Irak onveilig is, dat om die reden ook sprake is geweest van een vertrek- en besluitmoratorium, dat het pas zeer recent weer mogelijk is om te vliegen naar Noord-Irak en dat andere routes altijd te gevaarlijk waren. Ter onderbouwing hiervan zijn door eisers stukken van mensenrechtenorganisaties en een notitie van de UNHCR van 1 maart 2004 overgelegd. Ook is voor eisers op sociaal maatschappelijk vlak geen toekomst is weggelegd in Noord-Irak. Derhalve kan volgens eisers niet van hen verlangd worden om terug te keren naar Irak op aldaar een mvv aan te vragen.

10. Verweerder heeft zich blijkens de bestreden besluiten -kort gezegd- op het standpunt gesteld dat toepassing van het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het samenstel van factoren dat door eiser is aangevoerd niet zodanig uitzonderlijk en schrijnend van aard is dat hij buiten het geldende beleid om met gebruikmaking van de in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning.

11. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de door eiser aangevoerde asielgerelateerde argumenten vanwege de strikt gescheiden systematiek in de Vw 2000 met betrekking tot reguliere en asielaanvragen in de onderhavige procedure niet kunnen worden meegenomen.

12. Verder is door verweerder aangegeven dat eiser weliswaar van 8 december 1997 tot 12 oktober 1999 in het bezit geweest van een vvtv, maar dit betreft een verblijfsvergunning die op grond van een categoriaal beschermingsbeleid is verleend en een tijdelijk karakter kent waaraan geen permanent verblijfsrecht kan worden ontleend. Nu de aan eiser verleende vvtv bij besluit van 12 oktober 1999 is ingetrokken, welk besluit inmiddels in rechte onaanastbaar is geworden en zijn asielaanvraag bij besluit van 6 augustus 1998 is afgewezen, welk besluit eveneens inmiddels in rechte onaanastbaar is geworden, heeft eiser er volgens verweerder zelf voor gekozen om na de intrekking van de aan hem verleende vvtv Nederland niet te verlaten. Van deze keuze en de hieruit voortvloeiende situatie waarin eiser momenteel verkeert, zal hij naar de mening van verweerder zelf de consequenties moeten dragen. Door verweerder kan dit niet worden opgevat als een reden voor aanname van schrijnende omstandigheden op grond waarvan eiser alsnog -in afwijking van het geldende beleid- verblijf in Nederland dient te worden toegestaan. Hij kan niet met doorprocederen alsnog een verblijfsstatus verkrijgen vanwege het langdurig verblijf in Nederland of zijn deelname aan de Nederlandse samenleving, aldus verweerder.

13. De omstandigheid dat eiser net niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het driejarenbeleid of de Eenmalige Regeling acht verweerder evenmin een reden om hem buiten het geldende beleid om in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning. Immers, er is geen sprake van een zeer bijzondere individuele situatie nu eiser hierin niet verschilt van vele andere vreemdelingen die eveneens (net) niet hiervoor in aanmerking kwamen.

14. Nu er aldus geen sprake is van zodanig uitzonderlijk schrijnende omstandigheden op grond waarvan eiser alsnog in afwijking van het geldende beleid een verblijfsstatus zou moeten verkrijgen, is er volgens verweerder ook geen reden om eiser hierom vrij te stellen van het mvv-vereiste op grond van de hardheidsclausule.

15. Ook is er naar de mening van verweerder niet gebleken dat eiseres op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. Daartoe acht verweerder redengevend dat op grond van de aangevoerde omstandigheid dat zij als gevolg van haar langdurig verblijf in Nederland zou zijn ingeburgerd evenmin geconcludeerd kan worden dat aan eiseres hierom verblijf in hier te lande dient te worden toegestaan. Immers, ook zij heeft persoonlijke de keuze gemaakt om Nederland niet te verlaten nadat haar asielaanvraag bij in middels rechtens onaanastbaar geworden besluit van 13 februari 2001 is afgewezen. Ook eiseres heeft de keuze gemaakt het verblijf in Nederland te continueren. Door verweerder is hierbij betrokken de omstandigheid dat de minderjarige kinderen van eisers enkel Nederlands zouden spreken en gehecht zouden zijn geraakt aan de Nederlandse samenleving. Het is evenwel de keuze van eisers geweest om na de negatieve beslissingen niet terug te keren naar Irak en hun kinderen te laten wennen aan de Nederlandse samenleving. Ook hebben zij er volgens verweerder voor gekozen om hun kinderen geen kennis mee te geven van hun moedertaal. Naar de mening van verweerder komt dit voor eigen rekening en risico van eisers. Derhalve is er in casu geen sprake van een zeer uitzonderlijk individuele geval op grond waarvan door verweerder aanleiding moest worden gezien voor

vrijstelling van het mvv-vereiste in het kader van de hardheidsclausule.

16. Ten aanzien van de stelling van eisers dat het vasthouden aan het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard gelet op de slechte veiligheidssituatie in Irak, overweegt verweerder dat hetgeen door hen in dit kader is aangevoerd dient te worden aangemerkt als asielgerelateerde gronden, welke niet kunnen worden meegewogen in de onderhavige reguliere procedure. Mitsdien kunnen de aangevoerde omstandigheid dat het niet enkel aan eisers te wijten is dat zij na hun asielprocedure niet zijn teruggekeerd naar Irak en het feit dat sprake is geweest van een besluit- en vertrekmoratorium, gelet op het strikte onderscheid tussen asiel en regulier in de Vw 2000, niet leiden tot vrijstelling van het mvv-vereiste vanwege een onbillijkheid van overwegende aard.

17. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt te kunnen stellen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard zoals bedoeld in het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid vastgehouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder gelet op het voorgaande, zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard zoals bedoeld in artikel 3.71 van het Vb2000.

De rechtbank geeft ten onrechte onvoldoende gemotiveerd aan waarom het deze opvatting is toegedaan.

De rechtbank is aldus ook ten onrechte van opvatting dat verweerder in redelijkheid heeft vastgehouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv.

Toelichting: De rechtbank verwijst ten onrechte voor haar motivatie enkel naar het ingenomen standpunt van verweerder, zodat het appellanten niet duidelijk is wat in deze zaak nu voor de Rechtbank van overwegend belang is geweest om tot deze uitspraak te komen. Appellanten waren reeds van opvatting dat de beslissing van verweerder onvoldoende was gemotiveerd. Niet duidelijk is op basis waarvan verweerder toetst, de rechtbank had het besluit dan ook gegrond dienen te verklaren. Voor appellanten is nu niet inzichtelijk gemaakt waarom de rechtbank nu precies het beroep heeft afgewezen. Op deze wijze is het bovendien ook moeilijk dit hoger beroepschrift te schrijven nu immers de redenen van afwijzing niet duidelijk zijn volgens appellanten.

In Uw uitspraak van 21-12-2006 (in zaak 200605794/1), waarvan bijgaand een copie: **PRODUKTIE 2**, geeft U in r.o. 2.6.2. aan dat het gelijkheidsbeginsel een consistente gedragslijn vergt van het bestuur en het bewaken van die consistentie is bij uitstek de verantwoordelijkheid van het bestuur. Appellanten beroepen zich op de inhoud van Uw uitspraak terzake.

Verweerder heeft weliswaar aangegeven dat de gestelde feiten en omstandigheden niet leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, verweerder heeft echter verzuimd om aan te geven waar de criteria terzake liggen, waarom de ene zaak wel en de andere niet.

Appellanten zijn daarbij van opvatting dat deze uitspraak van Uw Afdeling wel degelijk ook toepasbaar is in deze zaak, nu de aard van de zaak identiek is: in beide gevallen gaat het er immers feitelijk om of sprake is van een 'schrijnende' zaak.

Appellanten zijn daarbij van opvatting dat het samenstel van factoren welke door hen zijn aangevoerd, voldoende grond vormen om te concluderen dat alhier sprake is van een schrijnende zaak, alsmede om te concluderen dat verweerder appellanten had dienen vrij te stellen van het 'mvv-vereiste'.

Grief 2: De Rechtbank verklaart in het dictum de beroepen ongegrond. De Rechtbank overweegt in overwegingen 18 en 19, op pagina 5 het navolgende, citaat: *'De beroepen zijn derhalve ongegrond. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding'*.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt/toelichting: Gezien al het bovenstaande, heeft de Rechtbank ten onrechte besloten om het beroepschrift ongegrond te verklaren. Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis.

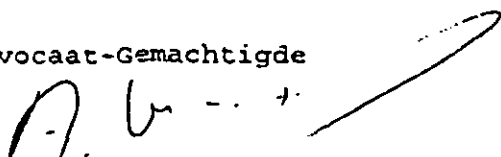
REDENEN WAAROM:

Appellanten zich tot U wenden met het eerbiedig verzoek om:

De bestreden uitspraak te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als Uw Raad in redelijkheid zal vermenen te behoren, c.q. te bepalen dat aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd dient te worden verleend.

Hoogachtend,

Advocaat-Gemachtigde

Mr A.C.J. Letmaath

Copie dezès zend ik aan verweerder.
Toevoeging is aangevraagd.